

فدیه یعنی چه و در کتاب مقدس چه مفهومی دارد؟

فدیه به معنای مالکیت مجدد چیزی با پرداخت بهای آن است. این می‌تواند به مفهوم ابتیاع و خرید برخی از چیزهایی نیز باشد که قبلاً فروخته شده است. مثلاً در مورد یک برده، این می‌تواند به مفهوم خرید آزادی از دست داده او باشد. اما فدیه در عهد جدید به مفهوم ”خرید“ رهایی ما از تاوان گناه که با پرداخت خون بها یا تقدیم یک قربانی میسر می‌شود. مسیح به عنوان خون بها و یا قربانی، خودش را برای ما فدا کرد (مرقس ۱۰: ۴۵). خون خود مسیح بهای رهایی و نجات ما بود. پولس می‌نویسد: که در وی (مسیح) به سبب خون او فدیه... یافته‌ایم (افسیان ۱: ۷).

فدیه یکی از جنبه‌های نجات ماست. واژه ”فدیه“ و ”نجات“ در برخی از آیات عهد جدید می‌تواند تقریباً بجای یکدیگر بکار برده شود.

فدیه در عهد قدیم نیز دارای همان مفهوم اصلی است: کسب مجدد چیزی با پرداخت بهای آن. اما واژه ”فدیه“ همچنین بطور عام و معمول صرفاً به معنی ”رهایی“ بکار برده شده است. شایع‌ترین موارد استفاده از واژه فدیه در عهد قدیم به عنوان فعل ”فدیه شدن“ بوده است. در ابتدای به ساکن اول باید ”فدیه شد“، آنوقت می‌تواند ”رهایی“ و ”نجات“ حاصل شود؛ فدیه می‌تواند به مفهوم ”کسب چیزی با پرداخت بهایی“ نیز باشد؛ خود متن مندرج در کتاب عهد قدیم این امر را کاملاً روشن می‌سازد که واژه فدیه در متن بکار رفته شامل چه مفهومی می‌شود.

منبع: ایمانداران